

Johnny Johansen (f. 07.06.1954) markant musikkperson fra Vadsø. I forb. med etablering av hjemmesider på internett ble historien skrevet. Da artikkelen ble skrevet hadde det til da ikke blitt noen hjemmesider, men da redaksjonen av Varanger årbok etterlyste artikler om hverdagsmennesker og kulturpersoner falt det seg naturlig å sende inn dette som bidrag. Dette er jo 50-års nyere musikkhistorie fra Varangerdistriktet og kan ha appell til publikum som har fulgt med meg gjennom årene.

Historien om mitt musikerliv (av Johnny Johansen)

Tidlige år 1954 - 69

Rolf Just Nilsen sa engang; "Allerede som barn var jeg en liten gutt". Jeg tror nok guttungen er inni der en plass ennå for interessen fra guttedagene har aldri sluppet taket, og gutten inni meg holder meg fortsatt ung. Musikken har fulgt meg gjennom alle år siden jeg var en neve stor og den har faktisk blitt både livsstil og levebrød.

Jeg vil dedikere dette til min avdøde far Thorbjørn Johansen, han som var den som viste meg vei inn i musikken fra jeg var barn og senere da jeg ble litt eldre. Han hjalp meg flere ganger til å komme inn på rett spor etter at jeg faktisk var på ville veier.

Såkalte *dårlige venner* ble en del av min omgangskrets en periode i ungdomsårene, men jeg fikk igjen interessen for musikken etter at han fortalte meg at ingen ville spille med, - og slett ikke engasjere, en musiker som ikke var til å stole på.

Jeg fikk valget, og tok beslutningen om å satse på musikken. Det har jeg aldri angret på siden. Nå var jeg riktignok ingen stor kriminell banditt, men jeg hadde en liten feilnavigering som ble korrigert slik at kursen ble satt riktig.

Nåvel, - det begynte vel da jeg ble født den 7. juni 1954. Det husker jeg ikke noe av, men noe av det første jeg kan huske musikalsk sett er at jeg ble sunget for av min bestemor som bodde i Kiby. Andre erindringer om dette er vel min mor og diverse tanter som drev på med samling av slagere som de gikk og gnålte på. Det var visst en gitar med i bildet også. Engang var det en som la igjen et trekkspill hos oss, og det ble prøvet ut med "ku-rompa" og diverse andre populærmelodier.

Min far hadde vært med i kor og spilte horn i korps, og han var en meget habil munnsplayer med en teknikk som var beundringsverdig. Han kompet seg selv mens han spilte solostemmen kan jeg huske. Det var et bra munnsplillmiljø i vennekretsen og flere av onklene mine var også habile på området. Det virket som om de hadde en slags konkurranse om å være den beste.

Han var visstnok også en habil sanger da han gikk på skolen og var brukt som forsanger i klassen. Han inspirerte meg til å bli interessert i trommer via en venn som også spilte i Vadsø Hornmusikk.

Jeg kan huske vi hadde et bilde av korpset som sto utenfor Alders Hvile i Nyborgveien på 17.mai og det var fokusert på trommeslageren Kurt Ronthi som ble mitt første trommeidol.

Pappa brukte å etterligne hans marsjfigurer for meg mens han fortalte om hvordan han spilte. Dette ble etter hvert noe jeg selv måtte prøve ut, men det ble min bror Bjørn Ivar som først fikk begynne i korps fordi han var tre år eldre enn meg.

Jeg fikk imidlertid god trening i trommespill da vi hadde Leif Haldorsens bilverksted rett nedenfor der vi bodde (der hvor Saxi har installasjonsavd. i dag). Der fikk vi fatt i tomme oljedunker som låt ganske bra og som trommestikker brukte vi pinner fra gamle pinnestoler som vi surret med strikk rundt tuppen for å få den rette spretten.

Vi gikk med disse dunkene og spilte rundt omkring og var vel en sann plage for nabolaget. Jeg kan huske at jeg nærmest slo på alt mulig for å teste om det låt bra. Jeg tror jeg hadde et øre for gode perkusjonslyder allerede den gang.

Vi bodde i Havnegata der Finnmarken holdt til i kjelleretasjen, og en gang var det noen som øvde der. Jeg kan huske at Bjørn Johnsen var med, og da de bar inn instrumentene var jeg veldig interessert. Jeg fikk prøve å spille på ei ordentlig tromme for første gang i mitt liv og det var en opplevelse jeg ikke glemmer. Akkurat den følelsen av lyden er noe som sitter og som stadig kommer igjen når jeg spiller på instrumenter av høy kvalitet.

Den gang jeg var barn gikk vi på skolen også på lørdagene. På skolen hadde vi kosetime hver lørdag og da brukte jeg å spille på en av mammas kakebokser som jeg la en magnet oppå for å få den rette skarptrommelyden. Boksen ble festet til bukseseler slik at den hang som i et bandolær. Jeg begynte etter hvert å henge med broder Bjørn Ivar på øvelsene til Vadsø Guttemusikkorps og ble bare mer og mer inspirert, og da guttemusikken ble omgjort til Vadsø Skolekorps i 1963 eller -64 fikk jeg også være med etter en liten "audition" i gangen på skolen.

Dette var stort og jeg fikk da låne ei riktig skarptromme som jeg hadde hjemme. Jeg prøvde å marsjere med den også rundt i nabolaget, men ble stoppet da det ble litt for mye av det gode. Det er jo forståelig, det kan jo ikke være 17.mai hele året.

Vi var tre trommeslagere i korpset, min bror Bjørn Ivar, Kåre Tannvik og meg.

Jeg var med i skolekorpset noen år og var med på flere stevner, noe jeg syntes var stas, men karrieren ble avbrutt da min bror hadde unnlatt å komme på øvelser noen ganger og fikk sparken. Jeg var så uheldig å komme for sent en gang vi hadde en gjestedirigent og ble med i dragsuget. Det var andre boller den gang og unnaluring var ikke populært hos vår dirigent Ivar Sælø.

Under et korpsstevne i Vadsø på begynnelsen av 60-tallet fikk jeg oppleve den etter hvert så kjente kirkenesmusikeren Thor Andreassen som spilte trommer i Kirkenes-korpset og det satte en ny standard for korpstrommiser med den måten han spilte på. Jeg hørte det ble nevnt som jazzmarsj og det nærmeste jeg kan komme en slik beskrivelse er å sammenligne det med Second-line drumming i New Orleans-tradisjonen.

Etter korpskarrieren ble det mer interesse for pop- og rock da Beatles hadde slått igjennom og jeg oppdaget stadig nye grupper. En helt ny verden åpenbarte seg og vi hørte på alt som ble spilt på radioen. På Vårbrudd var ungdomsklubben "Jatten" med band fra både Vadsø og andre plasser i Finnmark.

Den store bandbølgen slo inn over Vadsø og jeg kan huske at Arne Walter Halto solgte et trommesett til min bror for syttifem kroner,- da han ble med i et band sammen med Torstein Fagerli og Kjell Arne Bohinen. Det var stort syntes jeg, men siden jeg var tre år yngre hadde jeg ikke jevnaldrende venner som var kommet til det punkt i karrieren at de var kapabel til å spille sammen med andre.

Jeg var en kort periode sammen med Svein Kristoffersen og Bjarne Bakari i et slags band, men det ble ikke noe ut av det.

Ellers var det jo **Mikes** som var de store i Vadsø på den tiden med Dag Basma, Stig Bernhard Hoftaniska, Kåre Saasen, Bjørn Johnsen og Sverre Nygård Pedersen. Mikes hadde flere utskiftninger og Harald Trælstad Hellander, Harry Bohinen og Arne Walter Halto var også innom.

Dette var jo langt utenfor min aldersgruppe og var på en måte et drømmeland for småkarer som meg, og det tok ikke så lang tid før også vi startet vårt første band. Men først måtte vi gå gradene og starte på utsiden av øvingslokalene der vi frøs og hakket tenner for å studere musikerne gjennom millimeter store sprekker i gardinene. Av og til glemte vi tid og sted og kom ikke hjem før det var alt for sent, og da vanket det noen moraliserende ord.

Tenårene.

The Cave Kids var navnet på det første bandet og det må ha vært i 1966 -67 at vi fikk vår første nærkontakt med popmusikken. Med i dette bandet var Kurt Magne Jensen på trommer, Rolf Torbjørn Falch og Atle Løvberg på gitar, samt undertegnede på vokal og gitar. Vi fikk øve i storstua hos Kurts bestemor Hjørdis Methi og det var flott. Hun satte stor pris på musikken og bestilte sanger mot at hun ordnet med kakao og ferskt brød med geitost. Aller best likte hun; *I natt jag drömde.*

Et band uten fans var på den tiden utenkelig og vi hadde selvsagt fans vi også. De hang utenfor vinduet og frøs og var forelsket, men de fikk pent vente til vi var ferdige med øvelsen før vi kunne treffes.

Noen ganger var vi litt tøffere enn andre og dette kom av at vi hadde oppdaget "medisinskapet" til bestemor. Der sto ei flaske cognac som vi prøvde å smake på flere ganger, og vi syntes det ble litt morsommere i denne verden etter en slik smaksprøve. Vi visste godt hva det var, og vi smakte ikke så mye, men et artig minne er det, - den første drammen.

At cognac'en i flasken ble svakere og svakere hørte vi aldri noe om.

Vi spilte på noen skolefester, men ellers ble det mest øving og **Cave Kids** ble ingen verdensstjerner, men jeg kan huske at vi skrev våre memoarer(!), samt at vi hadde opptak som, i alle fall vi syntes var bra. Disse forsvant dessverre før vi rakk å sikre det på noen måte. Vi tok også en masse bilder og memoarene er visstnok fortsatt intakte hos Atle Løvberg som nå bor i Bergen og Kurt Jensen har en del bilder fra denne tiden.

Etter **The Cave Kids** ble det damer og liten tid til musikk.

Etter konfirmasjonen hadde jeg penger nok til å kjøpe meg mitt første stereoanlegg, et portabelt lite anlegg av merket Garrard. Det ble flittig brukt av både meg og resten av familien. Min far var en ihuga Buck Owens fan, noe som smittet over på meg og det var via Buck Owens jeg lærte meg teknikken å spille "shuffleswing", eller countryshuffle.

Jeg satt på rommet og hadde dratt ut ei skuff i kommoden der jeg la en samleperm som skarptromme, og så brukte jeg selve kanten på kommoden som hi-hat. Som trommestikker brukte jeg mammas heklepinner. Det gikk med noen par av den sorten til stor fortvilelse for min mor. De var selvfølgelig små og tynne, men jeg klarte å tilegne meg den rette teknikken etter daglige øvelser.

Dette skulle jeg snart få bruk for.

Jeg hadde en gitar, det var en Guyatone halvakustisk med mikrofoner som var av så dårlig kvalitet at man kunne snakke inn i gitaren og lyden kom ut av høyttaleren. Denne ble lånt bort til Sverre Nygård Pedersen i **The New Mikes** der jeg ble med som "bandboy" en tid, ca. 1968 -69. De brukte å spille på Vårbrudd og på samfunnshuset og jeg var med og sjauet instrumentene sammen med Kristian Sirkka og traktoren hans, og når Harry Bohinen kom for sent på øvelsene måtte jeg spille trommer. Det syntes jeg var stas, og da han engang var forsinket til en fest på samfunnshuset fikk jeg spille nesten hele første sett. Det var mange av mine kompiser som beundret meg da.

Selvfølgelig var Harry Bohinen mitt trommeideal i denne tiden og jeg ble aldri lei av å sitte å følge med ham når de spilte.

Med i **New Mikes** var Dag Basma – vokal, Arne Walter Halto – bass, Sverre Nygård Pedersen – gitar, og Harry på trommer.

I 1968 -69 brukte det av og til å være dans på Vårbrudd fire dager i uken, - onsdag, fredag, lørdag og søndag, og det var Rolf Hauge som sto for arrangementene. Hauge drev den populære "Malla Bar" og det var så å si alltid fulle hus.

Jeg var med og hjalp **Mikes** med instrumentene og Hauge med å klargjøre lokalet, men i den første tiden, når klokka var 22.00, måtte jeg forlate lokalet og gå hjem. Jeg var jo bare 14-15 år, men etter hvert fikk jeg lov til å bli lenger og det var spennende.

Musiker under utvikling

New Mikes ble imidlertid oppløst i 1969. Det var stor utvandring i denne tiden og ungdommen reiste ut i verden, noen til Oslo og andre til sjøs eller forsvaret.

Harry og Arne Walter dro til Oslo og noen måtte inn i militæret, bl.a. Dag og Sverre.

Noen ble en stund, mens andre kom fort tilbake.

I 1970 oppsto bandet **Septik Broom** med medlemmer fra Vadsø og Båtsfjord. Dette var en del av min omgangskrets og de fleste var eldre enn meg. Bandet besto av Torstein Fagerli på gitar/vokal, Åke Eriksen fra Båtsfjord, (som hadde spilt bass i det legendariske Båtsfjordbandet Grafic), nå på gitar, vokal og fløyte og student i Vadsø, Kjell Bakkemo på trommer, Bernt Eriksen på bass.

Bandet var midtpunktet i vennegjengen og vi dyrket musikk nærmest på heltid og holdt sammen som i en slags hippiekoloni.

En gang de skulle til Bonakas for å spille og manglet transportmiddel leide de en hel rutebuss fra Polarbil og arrangerte massetransport for alle i vennegjengen.

Jeg jobbet som telegrafbud da og var dessverre på jobb den kvelden og simulerte besvimelsesanfall for å kunne gå hjem fra jobb, noe som lyktes, men da jeg omsider var klar til å dra var bussen allerede startet og jeg måtte slukøret konstatere at moroa glapp.

Septik Broom hadde en kort levetid og i løpet av vinteren var det hele over. Det ble et slags vakuum etterpå da mange i gjenget dro til Oslo der det var jobb i posten.

Det var i denne tiden jeg traff de før nevnte dårlige kompisene og havnet litt ute på skråplanet. Heldigvis endret kursen seg da jeg ble forespurt om jeg ville være med i et band bestående av folk som var eldre enn meg selv. Det var selvfølgelig en utfordring og en fin anledning til å bytte miljø, men jeg var en stund med i begge leire før min far grep inn og la opp en strategi for å få meg helt inn på sporet igjen.

Jeg tror det ble pratet litt bak i kulissene mellom mine foreldre og Dag Basma som var en slags primus motor i musikkmiljøet den gang.

Vi brukte å kjøre brød og kaker for Baker Hildonen der min mor også jobbet og vi ble veldig nære venner etter hvert. Dag var vokalist i Mikes, så jeg kjente jo han fra før.

Han tok meg med i dette bandet som fikk navnet; **Hårraffinade** etter en navnedugnad på kafé "Skoletten" en kveld etter en øvelse. Skrivemåten er riktig, det skal være *hår* med *å* og tre *f'er*.

Navnet kom fra sukkerbitene vi dyppet i kaffen, bare med en vri.

Med i **Hårraffinade** var; Dag Basma – vokal, Åke Eriksen – gitar, Jan Erik Sælø – bass, Olav Pedersen – gitar, og undertegnede på trommer.

Vi spilte noen ganger våren 1971 før vi ble oppløst.

Etter dette fikk jeg inspirasjon til å reise til sjøs, men det ble en kort karriere. Etter to uker på lokalbåten Mårøy fikk jeg sånn hjemlengsel og kjærlighetssorg at jeg mønstret av.

Dette var på sommeren i 1971 og på høsten fikk jeg forespørsel fra Dag igjen om jeg ville være med å starte et nytt orkester. Jeg sa selvfølgelig ja, og ble med.

Det store problemet var at jeg ikke hadde eget trommesett og måtte låne et den første tiden. Etter hvert som vi så at dette ble noe varig stilte faren min opp med økonomisk støtte og han og Dag hjalp meg med å kjøpe mitt første sett.

Det var stor stas da jeg pakket opp et helt nytt Yamaha 4 trommers sett i blå perlemor kjøpt på Bok og musikkcenteret i Vestre Jakobselv. Disse trommene finnes fortsatt og det er ikke så lenge siden jeg spilte på dem. De er nå i Vardø i Stig Biekkolas eie og han har pusset dem opp, men det hadde vært artig å fått kloa i dem igjen.

Bandet fikk navnet **Lurifax** og vi spilte såkalt husmorpoper.

Med her var Dag Basma - vokal, Oddvar Pedersen – bass, Guttorm Skjold – gitar, Odd Rollstad – komp.gitar, og undertegnede på trommer.

Mens jeg spilte i **Lurifax** ble jeg forespurt om å være med i **Vadsø Ungdomskorps Storband** som var under etablering. Dette hørtes spennende ut og jeg svarte vel ja på flekken.

Under ledelse av dirigenten, og min gamle musikk lærer, Petter Bjaarstad var det duket for nye musikalske opplevelser. Det var en utrolig flott tid der vi spilte alt fra trad. storband musikk til Gilbert O'Sullivan og mer rockete saker som Tom Jones og forskjellig med Dag på vokal.

Vi var på noen morsomme turer der vi gjorde oss bemerket, ikke bare på scenen, men også i det sosiale livet rundt. Vi var jo en slags stjerner på mange av de plassene vi besøkte, bl.a. i Alta og i Kemijärvi.

Jeg skal ikke rippe opp i dette nå, men bare understreke at vi vant festen og kom fra det med helsa i behold.

Fra **Lurifax** og storband var jeg innom flere forskjellige samspillsituasjoner der det musikalske vidsynet ble større, bl.a. gammeldans med Jakob Mikkelsen, Trygve Henriksen og Smistad m.fl. Dette har jeg holdt på med - *på si'* - hele tiden siden.

Jeg ble mobbet av rockerne for dette da man som ung musiker også den gang burde spille kun den musikken som kompisene spilte og lyttet på, men det beit heldigvis ikke på meg.

Musikk har alltid vært en helhet for meg, ikke begrenset av stilarter og sjangere.

Det ble imidlertid mer rockorientert etter hvert og sommeren 1972 startet vi et gjeng som kalte seg for **Xerxes**. Vi spilte litt mer progressiv og bluesorientert musikk med høyt volum.

Det ble ikke så mange jobbene p.g.a. både musikkstil og lydvolument så vi pakket vel sammen etter hvert. Med i **Xerxes** var unge Arnstein Nielsen, headhundet fra Ekkerøys strender for å spille bass, mens Torstein Fagerli spilte (høyt) gitar og sang, Arne Walter Halto spilte gitar, Nilla Guttorm spilte orgel og jeg trommet. Jeg tror Arnt Einar Pleym også var med på vokal og, eller trommer på noen låter.

Etter **Xerxes** ble det litt mykere da noen av oss omgrupperte og ble til noe vi kalte **Tusenfryd**. En god del snillere og mer dansevennlig. Det ble en del dansespillinger og vi holdt det gående i vel ett år tror jeg.

På en fest i Vestre Jakobselv fikk vi engang beskjed om at det ikke var vi som bestemte hvilken musikk vi skulle spille, men publikum, som hadde betalt 25 kroner for å komme inn. ”Spill vals, sa de!!!”

Vi reiste rundt i Nilla's Volvo Amazon med tilhenger og vi var engang oppvarmingsband for Åge Aleksandersen og Prudence i Karasjok.

Med i **Tusenfryd** var undertegnede selvfølgelig, samt Arnstein Nielsen – bass, Arne Walter Halto – gitar, Nilla Guttorm – orgel, Sjur Bergmann – saksofon.

Sommeren 1973 ble jeg med i **Lurifax** igjen, men denne gang som co-vokalist og perkusjonist

da også dette bandet skiftet litt på besetningen. Nå var det bare Dag og Odd igjen av det opprinnelige Lurifax og musikken var i ferd med å dreie mer mot tyngre stilarter, men fortsatt var det dansemusikk det gikk på.

Av nye **Lurifax** medlemmer var Harry Bohinen – trommer, Arne Walter Halto – gitar, Åke Eriksen – orgel/gitar, Jan Erik Sælø – bass.

Jeg husker en gang vi spilte i Bonakas sommeren 1973, det var nydelig sommervær med tropevarme slik det også kan være i Finnmark. Det var så fullt med folk at de åpnet flere dører i lokalet og folk gikk i runder inn og danset, for så å gå ut og drikke, p... og slåss. Vi holdt på å renne vekk på scenen.

Jeg var med i denne gruppa til jeg dro i militæret januar 1974.

Mens jeg var i militæret ble jeg kjent med andre musikere, bl.a. Kjell Arnesen som senere ble med i Unit Five og Kjell Solem som var med i bl.a. Terje Fjærns, Howards, Four Jets og noen av de populære "Treffplatene" på -70-tallet.

Vi dro i gang et band som besto av soldater fra Garnisonen i Porsanger som kom fra forskjellige plasser i landet. Vi spilte på dansefester i Porsangerområdet og levde som grever hver helg på Banak Hotell, var fritatt fra all beredskapstjeneste og var med på revy/kabaret på GP.

Vi ble sett på som et velferdstiltak for soldatene på GP så vår beredskap var å få dem til å trives. Bandet ble kalt **Gagga** og var oppkalt etter det største fjellet i området.

Da jeg omsider ble ferdig med militærtjenesten ble jeg med i **Lurifax** igjen, denne gangen som trommis. Repertoaret var i stor grad endret siden sist, men nå begynte det å dreie enda mer mot hardere stilarter. Vi ble etter hvert bereist og vi spilte mest utenbys. Kirkenes ble vårt nye "hjemsted" og vi hadde faktisk popstjernestatus der borte.

Jobbene sto i kø og livet lekte. Etter hvert lekte det litt for mye og det endte med at **Lurifax** ble oppløst sommeren 1976 da Dag og jeg hadde fått nykker og dro med nyervervede damer sørover for å bli musikere på heltid. Jeg tror vi en stund mistet fotfestet og Dag kjøpte bandbuss og det var snakk om at Lurifax skulle bli proffe.

Det var ikke bare enkelt for de som var etablert med hus og hjem å følge med på en slik seilas, så det ble en del gnisninger før vi skilte lag.

Vi var imidlertid ikke uvenner, heldigvis, og året etter hadde vi en gjenforeningskonsert da vi var samlet en kort helg på vårparten 1977.

Den siste Lurifaxkonstellasjonen var; Dag Basma vokal, Arne Walter Halto gitar, Åke Eriksen gitar, keyboards, Arnstein Nielsen bass, Johnny Johansen trommer/ vokal.

Samtidig i denne Lurifax-perioden var det et annet band i Vadsø som besto av folk som var noe yngre som kalte seg **Køntri Gerilja**. Dette bandet spilte litt mer, la oss kalle det progressiv og ikke så mainstream-basert som **Lurifax**.

Jeg holdt mye sammen med dem og drev videreutvikling av meg selv og repertoaret deres da jeg ofte var og jammet med dem og ledet øvelsene. Dette ble av mine venner i **Lurifax** nærmest oppfattet som foræderi da man den gang ikke skulle samarbeide med konkurrenter. Jeg syntes ikke noe om det for jeg så utviklingspotensialet og jeg trivdes med å drive med forskjellige musikkstiler.

Med i **Køntri Gerilja** var; Kjell Magnus Sivertsen vokal, Sjur Berglann saksofon, keyboards, vokal, Kjetil Johnsen bass, Leif Edmund Jankila gitar og Rune Hansen trommer. Arnstein Nielsen var også med på gitar her i en periode i 1973.

Profflivet.

Det som imidlertid skjedde etter **Lurifax** var at jeg flyttet med min kjæreste til hennes hjem plass utenfor Elverum der vi bodde i ei tømmerhytte på tunet hos hennes foreldre.

Det var dårlig med jobb i Elverum så jeg jobbet på gården med pløying av jorder og hjalp til med tømmerhogst i skogen.

Jeg hadde meldt meg som ledig musiker på forskjellige impressariobyråer i Oslo, men jeg fant det etter hvert nødvendig å få litt inntekt så jeg søkte meg jobb i posten i Oslo og kom dermed også nærmere mitt marked som var musikken.

Mens jeg bodde i Elverum ble jeg kontaktet av Tore Hansen i **Unit Five** som trengte vikar på trommer mens Rune Akselsen var sykemeldt. Det var selvfølgelig Kjell Arnesen (fra Gagga) som hadde sett mitt navn hos Euromusic, som var deres bookingbyrå.

Dette var jo veldig hyggelig og jeg sa meg selvfølgelig villig til å være vikar. Jeg fikk jo spille igjen, noe jeg ikke hadde gjort på flere måneder. Selv om jeg spilte til plater og lignende mens jeg hadde trommene oppsatt i stua på tunet var det godt å få spille med folk igjen.

Jeg var med **Unit Five** i flere omganger, noe som førte til at også andre kjente band kontaktet meg for vikarjobbing, bl.a. **Torry Enghs, Sullivans** og til sist **Cosmos** som jeg ble fast medlem av våren 1977. **Cosmos** hadde besetning fra Finnsnes/Senja. Vi hadde noen jobber i Oslo og på østlandet før vi ble midlertidig arbeidsledige og sendt hjem for å øve. Det viste seg at de hadde fått for mange negative tilbakemeldinger fra arbeidsgiverne, restauranteierne, noe jeg ikke var klar over.

Vi satte oss i bussen og kjørte blakke nordover til Finnsnes for å øve. Jeg tror Euromusic betalte for turen. Vi gjorde noen jobber på dansefester i Troms for å få litt lommepenger og jeg klarte å få ut litt penger slik at jeg kunne reise en tur til Vadsø og besøke familie og venner.

Vi gjorde en gjenforening av **Lurifax** ei helg og det ble noen kroner i lomma der også.

Snakk om å leve fra hånd til munn.

Med i det første **Cosmos** var Roy Andersen – vokal (sluttet før vi dro nordover fra Oslo), Trond Nergård – bass, Jan Audun Eriksen – keyboards, Bjørnar Johansen – gitar, og så meg da.

Da jeg kom tilbake til Finnsnes hadde vi fått ny vikarvokalist i Bjørnar Arnesen og vi begynte øvelsene for å komme videre.

Vi hadde fått jobb i Bodø på gamle restaurant Phønix og i Harstad på Vikingkjelleren. Da var to måneder fremover belagt og vi kunne se lyst på tilværelsen igjen.

I tillegg hadde vi noen småjobber utover sommeren før Bjørnar og Trond sluttet.

Men nye ting var på gang, og med nye folk som egentlig bare sto og ventet på å få begynne ble det nytt navn og ny dreis på tingene. Før vi skiftet navn ble det tur til Honningsvåg og Leknes, før vi dro til Oslo og kjøpte nytt lydanlegg.

Med Hans Nylund ble det mer orden på sakene og med hans navnerettigheter til navnet **Snoopy Band** ble det et helt nytt konsept. Nå var Kjell Basse Lund fra Sulitjelma vokalist og gitarist, og Hans Nylund på bass og vokal, også vi andre da.

Første jobb under nytt navn var på Andenes tror jeg. Etter det dro vi til hovedstaden og kjøpte ny buss, - hvilken luksus.

Jeg var med i **Snoopy Band** til våren 1978 og vi var faktisk i Vadsø og spilte i november 1977.

Med store oppslag i avisen ble jeg tatt i mot som en pophelt. Jeg syntes det var litt pinlig.

Med på turen var også min forlovede Rita som fødte vår sønn Freddy på Kirkenes Sykehus mens vi spilte på en plass der som het Stedet.

Vannet gikk under Te-dansen og fem minutter inn i mandag den 11.12.77. kom Freddy til verden to måneder for tidlig og ble sendt direkte til Tromsø der han ble til ut i januar 1978.

Det var en opprivende tid, og han kjempet for livet flere ganger før alt stabiliserte seg.

Han ble blind og da han var 13 år fikk han diagnosen autist i tillegg.

Jeg kunne ha skrevet mye om ham, men det får bli til en annen gang.

Etter at Freddy var født fant jeg ut at jeg skulle slutte i **Snoopy Band** og fra januar 1978 kom Ivan Klungseth fra Fauske inn på trommer og jeg ble vokalist og frontfigur på heltid i en overgangsfase frem til påsken 1978 da jeg fikk avløsning av Randor Nordnes fra Sørreisa.

Hjem igjen.

Etter at jeg sluttet i **Snoopy Band** bodde vi i Bodø en kort stund før vi flyttet til Vadsø.

Vel hjemme igjen var det ikke vanskelig å få seg spillejobb. Det begynte med at jeg ble med som vokalist i **Ottars**, et danseband som spilte mer voksen musikk.

Med i dette gjenget var Ottar Andersen orkesterleder – trekkspill, gitar, vokal, Per Henriksen – orgel, Stig Hansen – bass, Jan Ivar Ludvigsen – gitar, pedal steelgitar, Harry Bohinen – trommer, og meg på vokal. Vi fikk sponsoravtale med en forretning i byen som solgte både moteklær og musikk og fikk plukke klær til scenebruk og musikk til repertoaret.

Etter **Ottars** ble jeg med i **Lulles**. En trio som spilte trekkspillmusikk i ekte Roland Cedermark-stil og vi spilte rundt om i østfylket. Med her var Lulle, eller Asløv Sandnes på elektronisk trekkspill, Åke Eriksen – gitar, og meg på trommer.

Etter en del vekselbruk i flere orkestre ble jeg med i **Glasswatt** der repertoaret var mer rocka.

Med dette gjenget var jeg bl.a. med på en tur til Tromsø der vi deltok på en festival som bl.a. Jørn Hoel var med på å arrangere. Den ble holdt på Åsgård sykehus sitt område og hadde navnet Åsgård-spell. Med her var mange kjente og ukjente grupper fra hele Nord-Norge.

Det var mye moro der og vi lå i telt nede i fjæra sammen med viseklubben Svartoksen fra Berlevåg.

Vi deltok også flere år på rad i Karasjok der det ble arrangert KaraRock hver sommer en periode.

Det var en slags konkurranse, men det var alltid ei gruppe fra Karasjok som vant, selv om vi spilte mye bedre enn dem. Det er helt sant!

Glasswatt besto av Arnstein Nielsen og Arne Walter Halto som jeg hadde spilt med tidligere. I tillegg var Bjarne With med på keyboards og unge Hans Isaksen på gitar. Jeg trommet som seg hør og bør her også.

Glasswatt skiftet navn og medlemmer i 1980 og ble til **Rodrick** da Bjarne og Arnstein gikk ut. Inn kom Frank Mosand på bass. Vi ble nå et rent gitarband og vi spilte en del Beatles, Stones og Dire Straits for å nevne noe. Vi hadde også godt tak på blues, men det hadde vi ikke vett til å bruke aktivt, noe vi kunne ha scoret på etter min mening.

Rodrick oppløstes i 1982.

Mens vi holdt på med **Rodrick** hadde jeg blitt engasjert av **Vadsø Teaterlag** som teatermusiker i stykket "Kvalkongen og Fiskeran", skrevet av Magnar Mikkelsen og regissert av Nils Utsi. Et stykke som handlet om fiskeropprøret i 1903 mot Svend Foyn og utryddingen av hvalen.

Vi var på flere turneer med dette stykket, og vi spilte det også i Harstad på Festspillene i Nord-Norge i juni 1980.

Det var en trivelig tid med mange flotte mennesker som jeg er veldig glad for å ha møtt.

Selvfølkelig er jeg glad for å ha møtt alle musikerne jeg har spilt med også, men dette var noe helt spesielt.

I august 1981 kom barn nummer to. Da ble min datter Ida Karine født, med rumpa først.

På tross av at vi nå hadde to små fortsatte jeg med musikken og det var stort sett spilling hver helg. Som ung familiefar var det greit å spe på inntekten med noen kroner, men det ble jo til at man var mye borte.

Ida og Freddy måtte etter hvert vokse opp uten pappa i nærheten da de flyttet til Bodø etter at Rita og jeg skilte lag, men begge har arvet en stor musikalitet som de har glede av i dag. Ikke

som aktive utøvere, men som en sunn og god innstilling til musikk. Spesielt den som pappa er med og utøver.

Countrymusikken, - redningen gjennom tiår.

Så ble det countrymusikk. I 1981 ble jeg kontaktet av Øystein Grøttum som var ute etter musikere til ei countrygruppe. Med seg hadde han Jan Ivar Ludvigsen på gitar og steelgitar og han trengte bassist og trommis.

Jeg og Arne Walter var ledige på torget og ble med og vi gjorde stor suksess med **Country Flames** og vi var som alle countryband på denne tiden utstyrt med Stetsonhatt og full mundur.

Etter vel ett år med country skiftet vi beite igjen og Arne Walter og jeg ble i 1982 med på storsatsing med det høytsvevende bandet **Eastway**.

Dag Basma var kommet hjem fra tigerstaden og hadde store vyer og vi kjøpte vårt eget PA-anlegg som var et byggesett og ble satt sammen i kjelleren hos Dag.

Det funka ganske bra, men forsterkerne var i minste laget så det ble vel ikke den helt store trøyken.

Vi hadde store vyer som sagt og det var nå eller aldri at vi skulle bli stjerner. Sånn gikk det heldigvis ikke og Dag ble vel lei etter en stund og reiste sørover igjen, - alene.

Vi gjorde imidlertid noen konserter med K.M. Myrland under de første Vadsødagane i 1982. Med i dette gjenget var Dag på vokal, Arne Walter – gitar, Frank Mosand – bass, Odd Hoika – gitar, Børre Bang – keyboards, og meg igjen på trommer.

Etter at Dag var reist prøvde vi oss med kvinnelige vokalist og den første ut var Torill Jakola.

Etter henne var det Siw Hansen fra Båtsfjord sin tur og hun var med gjennom vinteren 1982 -83. Etter dette ble **Eastway** oppløst.

En periode fra 1983 var jeg medlem i **Varangerensemblen** som brukte å spille i puben på hotellet hver tirsdag. Dette var vise- eller trubadurkvelder med god stemning. Her underholdt visesangeren Arthur Olsen, som skrev egne viser som ble en del av repertoaret, og saksofonisten Kjell Magne Stålsett.

Etter hvert ble det til jamkvelder og til slutt var det et fast orkester som underholdt og vi spilte etter hvert en blanding av jazzstandards og viser med rockepreg. Dette varte en relativt kort periode, men er et av mange gode minner jeg har.

Med her var de to før nevnte, samt Trond Kristoffersen på gitar og bass, Arne Walter Halto på bass og gitar, Bente Almås – trombone og Johnny Johansen – trommer, vokal.

Inn i mellom alt var jeg med på å kompe mange forskjellige artister med folk fra trekkspillmiljøet da jeg hadde et nært forhold til **Vadsø Trekkspillklubb**.

La meg nevne Arnt Haugen og Barabara Helsingius, trekkspillessene Roy Hansen, Sverre Cornelius Lund, Arnstein Johansen, Asmund Bjørken og Per Olaf Green, Nordkappkvintetten. Jeg var også med på en plateutgivelse på Mariann Records med trekkspilleren Hjalmar Johnsen fra Kirkenes i 1987.

Videre var det i 1984 på'n igjen med **Country Flames** og denne gangen var det mer dreis på sakene.

Det nye **Country Flames** besto av Øystein Grøttum – vokal, gitar, Jan Ivar Ludvigsen – steelgitar, Frank Mosand – bass, Ronald Aune – gitar, Kjell Georg Stock – piano, og meg.

Vi ble etter hvert fast backingband for norgeseliten innenfor countrymusikken og var på turer med Lillian Askeland, Vidar Lønn Arnesen, Ottar Big Hand Johansen, Teddy Nelson, Claudia (Scott) Big Hand & Casino (Steele).

Etter en opprivende krangel ble gruppa oppløst, men vi fikk tak i gode musikere fra nabobyen Vardø.

Inn kom Leif Asbjørn Dørme fra Country Snakes – gitar/ steelguitar, Alsten Antonsen – tangenter, gitar, Ronald Pedersen – bass. Fra det gamle gjenget var det bare Øystein og meg. Ronald Aune var innom på noen jobber, men trakk seg ut da han gikk på skole i Hammerfest. Med dette gjenget fortsatte vi å spille med de tidligere nevnte artistene, men vi utvidet rekken med noen flere etter hvert. Som for eksempel den engelske gitaristen John Stannard, John Rex Reeves, nevø til selveste Jim Reeves, Karl Hjalmbly og Bente Lind.

Vi deltok også på flere countryfestivaler i Førde og Skjåk der vi gjorde stor suksess. I 1986 ble vi nr.3 i NM for countryband for amatører der de to foran oss egentlig var proffer.

Dette ble sendt på TV og det var merkelig mange som begynte å hilse på meg etter det.

Ikke verst, men alt har en ende og det hadde dette også. **Country Flames** ble oppløst på høsten 1987.

Innimellom hadde jeg oppdrag som musiker for teater og cabaret.

I 1986 var jeg med på et stykke med **Vadsø Teaterlags Ungdomsgruppe** som het Den store Fargeslukeren, av Tor Åge Bringsvør, og i 1987 var jeg med Cafèbertenes andre cabaret.

Her lærte jeg mer om samspill med skuespillere og regissører og det var veldig interessant og lærerikt.

Det hadde vært en svært lærerik tid med alle disse artistene også og jeg gjorde store fremskritt som musiker i denne tiden. Det ble allikevel litt for rolig musikk og jeg ville vel rocke litt mer da jeg startet **Country Road** i 1987.

Dette bandet spilte countryrock og hadde litt mer trøkk i sakene. Dette kom vel av at vi var mer bevisst på lyd, og vi kjørte med PA og full pakke. Med her var ungguttene Jan Steve Hellander - bass, Ronald Aune - gitar, Torggrim Halvari – munnsspill, Jan Ivar Ludvigsen – steelguitar, Arnstein Nielsen – gitar, og meg på trommer.

Vi var på tur med bl.a. Ottar Big Hand Johansen og Teddy Nelson.

80-tallet ble jo elektronikkens tiår og gjennom hele 80-tallet var det country- eller rootsmusikken som ble redningen for oss trommiser som spilte akustisk trommesett da andre band, spesielt danseband, ble opptatt av den nye teknikken med bl.a. elektroniske trommemaskiner.

Disse maskinene var populære og ble dessverre erstatningen for mange trommiser. Grunnen var at de i enkelte musikers ører låt "bedre" og spilte stødigere. At det også var mulig å ha kontroll over volumet var jo også en fordel for mange, men for meg har de aldri kunnet erstatte en god trommis verken lydmessig eller musikalsk.

Noen sluttet å spille, mens andre valgte å ta opp kampen mot dette nye vidunderet.

Dette var en spire for meg til å lære meg hvordan man stemmer et trommesett og få det til å låte bra, og lære å forstå instrumentet og få det til å fungere både teknisk og musikalsk.

Akkurat dette har gitt meg mange fortrinn når jeg har jobbet i litt større format med store lydanlegg og forskjellige lokaler og jeg bruker dette både i instruksjon og i egen utøvelse.

Det å kunne vite hva som må gjøres når problemer oppstår med akustikk og andre lydmessige forhold er alfa og omega for en musiker.

Utvandrer/ innvandrer

Etter vel halvannet år med dette gjenget bestemte jeg meg for å flytte til Sverige i 1989, nærmere bestemt Skellefteå. Der så det ut til at det kunne bli oppstart av et countryband sammen med Øystein Grøttum og noen svenske musikere.

Jeg visste at Øystein hadde flyttet dit og jeg bestemte meg for å besøke ham i forbindelse med at jeg skulle bringe mine barn tilbake til Bodø etter sommerferien i Vadsø. Det viste seg imidlertid at det var lett å få jobb og hus der, og siden jeg var forespeilet at det ikke var jobb til meg fra høsten i den institusjonen jeg hadde jobbet i de siste årene, bestemte jeg meg for å prøve Skellefteå.

Jeg fikk jobb på den samme plastfabrikken som Øystein, og de var behjelpelig med hus. Jeg bodde i Skellefteå i to år, men det ble ikke noe særlig spilling.

Bandet het først **Tony Alamo Band** siden Øystein hadde tatt i bruk dette som artistnavn. Etterpå byttet vi til **Silver Dollar** da Øystein hadde sluttet. Vi hadde to jobber på disse to årene, pluss at jeg var sammen med noen andre musikere en tid.

Jeg var imidlertid hjemme på juleferie etter halvannet år i Sverige og jammet litt på romjulsjazzen, og etter to år kom jeg hjem for å ha sommerjobb som trubadur sammen med Hans Isaksen og Arne Walter Halto.

Johnny and the Highway Twins spilte på Onkel Isak denne sommeren. Her spilte jeg gitar og sang, - endelig stjerne!

Etter å ha vært hjemme noen uker ble jeg kontaktet av **Four Roses**, det tidligere **Country Road**, med forespørsel om jeg kunne gjøre en kort turnè med dem. Jeg kunne selvsagt det og det endte med at jeg ble fast medlem i gruppa.

Jeg var bare nede i Skellefteå og pakket flyttelasset, samtidig som jeg jobbet ut oppsigelsen. Etter det dro jeg hjem og begynte turnèlivet igjen. Jeg lånte bandbussen og jeg og Ronald dro ned for å hente flyttelasset.

Det var litt av en tur i den gamle bussen, men det får bli til en annen gang å fortelle om det.

Nittitallet, kanskje det mest lærerike.

Vi er nå kommet til høsten 1991 og livet på veien ble igjen hovedbeskjeftigelsen. Vi reiste rundt med **Four Roses** den høsten og vinteren og var mye i Troms fylke, men også i Nordland og Finnmark.

Vi gjorde en del innspillinger i NRKs studio i denne tiden, bl.a. med vardøværingen Bill Iversen, og noen låter kan fortsatt høres i lokalsendingene.

Four Roses ble offisielt oppløst sommeren 1992, men var etter det samlet fra tid til annen for å ha det gøy. Sommeren 1992 ble Four Roses og Bill Iversen Norgesmestere i Country, men jeg var forhindret fra å være med så Erlend Gimse fra Kirkenes vikarierte for meg.

Dette var en tid da jeg jobbet deltid i kafè/pub bransjen og vi hadde en pub i Vadsø som ble kalt Ølleriet. Der fikk Johansen utfolde seg som aktivitør, og det var mange flotte jamsessions og konserter med uhøytidlig preg.

Jeg husker da vi feiret min 38-årsdag med stinn brakke og stormende jubel. Det ble omsetningsrekord og folk sto som sild i tønne og bare nøt av stemningen. Dette gjorde vi flere ganger med godt resultat, og da Ølleriet stengte sommeren 1993 fortsatte vi med disse kveldene på Warehouse i kjelleren på hotellet.

Dette kan man si var en slags forløper til Onsdags-/fredagsklubben.

Ut på høsten ble jeg med i **Best Friends** som ønsket litt mer fres i gjenget. De hadde ikke trommis, men var en sånn akustisk trubadur-trio som spilte mye Beatleslåter, 60's og sånt. Det var veldig moro og vi utvidet ytterligere da Frank Vangen kom inn på keyboard etter hvert. Grunnstammen var trioen Frank Mosand, Hans Isaksen og Gunnar Øyen. På den tiden var det gode forhold for musikere og vi hadde nedslagsfelt i hele Øst-Finnmark, og i alle aldersgrupper.

Best Friends ble imidlertid oppløst våren 1993 og Gunnar og jeg gikk over i et samarbeid med Ronald Aune og vi tok da navnet **Straight from the Heart**.

Vi var også enslags trubadur-trio som spilte roots-basert musikk, men med trommer og mer trøkk.

Denne våren ble jeg også kontaktet av **Aksel Niska** som ville ha meg med på gjenåpningen av Vårbrudd. Dette skulle markeres med en revy i gammel stil og et stort revyorkester ble stablet på bena med profesjonell ledelse av Jan Ludvig Jacobsen fra NRK DaCapo's avdeling i Bergen. Det var moro å spille med et slikt orkester og det klang til tider meget godt av Ingolf Schanche - fiolin, Boel Katrine Jacobsen - fløyte, Gunnar Grov - trompet, Ivar Hågensen - gitar, Jan Ludvig - piano, Aksel Niska – trekkspill, Jan Trygve Henriksen - bass og evigunge Johansen - trommer. Det ble med to forestillinger og dermed var Vårbrudd gjenåpnet.

Dette førte også til oppstarten av **Vadsø Jazz-sekstett** der Aksel Niska, Jan Trygve Henriksen, Ivar Thomassen, Guttorm Skjold og undertegnede utgjorde orkesteret mens vi vekslet på en del syngedamer, bl.a. Åse Dahl Monsen som dessverre flyttet til Oslo. Vi gjorde noen konserter i distriktet og var bl.a. med på Varangerfestivalen 1994.

Høsten 1993 var vi en tur i Tromsø og på Senja med **Four Roses Band**. Dette var en helgetur og vi gjorde det for å ha det litt moro.

Det ble imidlertid en trasig tur, for mens vi var i Gryllefjord fikk jeg beskjed om at min bror Bjørn Ivar var død. Han hadde sovnet inn på sin 42-årsdag mens han satt i badstua.

Vi fullførte turens siste konsert for å få budsjettet til å gå i hop, men det var en merkelig spillejobb vi gjorde den lørdagen. Det var som om jeg ikke deltok i det hele tatt på det som foregikk rundt meg og det var for en gangs skyld godt å gå av scenen.

Vi holdt det gående i **Straight from the Heart** til 12. desember 1993 da en ny tragedie skjedde. Ronald gikk bort på tragisk vis og igjen sto en familie, samboer og masse venner med tusen spørsmål om hvorfor et ungt menneske ikke klarer å leve mer og ender sitt liv så ufattelig brutalt. Det er slik at når noe dør vil det komme en ny spire til å starte noe nytt, og dette ga oss en slags ny gnist og det gikk ikke mange ukene før Gunnar og jeg begynte å tenke fremover igjen. Etter å ha kontaktet Arnstein Nielsen – gitar/bass og Yngve Stock – trekkspill, var vi i gang igjen, fortsatt under navnet **Straight from the Heart**. Bandet spilte det vi kaller rootsmusikk med akustisk preg på lydbildet.

Jeg hadde nå overtatt som hovedvokalist etter Ronald og det ble mye å gjøre for en som hadde både armer og bein i aktivitet fra før, men det var veldig moro. Etter en tid med dette skal jeg si at jeg fikk trent opp koordinasjonen.

En ny æra.

Samtidig med dette hadde jeg inngått nytt samarbeid med Frank og Hans og vi kontaktet leder for Musikkjenesten i Finnmark, Halvard Opem med forespørsel om de var interessert i en rocka skolekonsert der meningen var å spille musikk fra 60-70-tallet.

Halvard Opem hadde imidlertid hørt ei ung lita jente som sang så vakkert at han foreslo å bringe henne inn i samarbeidet.

Ann Helen Schjølberg var bare 16 år den gangen, men stemmen var god. Vi slo til og **Ann Helen og Gutta** var en realitet og vi reiste rundt i en hel måned på våren 1994 og holdt skolekonserter på alle ungdomsskolene i Finnmark, bortsett fra Alta, Loppa og Hammerfest.

Det var ei fin tid, men det var ikke alltid like enkelt å skulle spille rockemusikk med full innlevelse klokka halv-ti om morran.

Vi videreførte dette samarbeidet en tid, med deltakelse på Varangerfestivalen 1994.

Jeg hadde begynt å jobbe på kulturkontoret denne vinteren og der var det byens unge som var mitt arbeidsområde. Ungdommens Kulturmønstring og musikkverkstedet på Valhall la noe av grunnlaget for at bandmiljøet var inne i en blomstringstid og jeg kartla dette miljøet.

Vi hadde 111-ettthundredeogelleve- bandmusikere i byen fra tenårene og opp til eldste mann på 69 år. 28 band og et godt utstyrt øvingslokale på Valhall, og på skolen var det utstyr til benyttelse for elevene i midttimen og i musikkvalgfag. Private øvingsrom med godt utstyr fantes også.

Det var ei herlig tid og politikerne var fornøyde med kultur- og musikklivet i Vadsø, - til de plutselig ombestemte seg og la ned tilbudet istedenfor å opprette den stillingen som jeg hadde opparbeidet og lagt grunnlaget for.

Mens jeg jobbet på kulturkontoret fikk jeg ideen til minnekonserten for Ronald og jeg fikk frie tøyler av kultursjef Berit Roth Niemi til å jobbe med den i arbeidstida. Dette førte til at konserten ble ganske omfattende med mange aktører. Mange stilte opp på dugnad for å få til en best mulig konsert, og jazzklubben sto som teknisk arrangør.

Jeg hadde spurt Evy Fjerdingsgen om hun ville syng *The Rose* på konserten og det var hun villig til. Det var også andre jenter som ble forespurte, Ann Helen Schjølberg og Linda Michelsen.

Utgangspunktet var *The Rose*, men jentene var så ivrige at de endte opp med å syng tre sanger og gjorde stor lykke under konserten.

Salen var full, NRK gjorde opptak og det ble to radioprogrammer om musikklivet i Vadsø.

Dette ble starten på et etter hvert omfattende samarbeid mellom jentene som jeg kalte for **Heart Trio** og **Straight from the Heart**.

Vi underholdt i mange sammenhenger og ideen til et nytt storprosjekt dukket fram etter hvert og jeg fikk lyst til å utvide bandet med keyboards og spurte daværende distriktsmusiker Ivar Thomassen om han var interessert i et samarbeid.

Ivar sa ja, - på en betingelse, - han ville bruke egen musikk. Dette var jo et glimrende forslag og det hele endte opp med arbeidstittelen **Panorama** etter en av Ivar sine flotte viser.

Panorama hadde en av hovedkonsertene under Varangerfestivalen i 1995, og vi kjørte den som skolekonsert også senere på høsten.

Disse store konsertprosjektene har jeg lært utrolig mye av, men de har vært både tidkrevende og slitsomme.

I denne tiden var jeg også med på å starte opp igjen **Vadsø Storband**, men jeg syntes det ble vel mye mas og jeg fant ikke helt tonen i dette, så jeg trakk meg ut.

Etter at jeg var ferdig på kulturkontoret i 1996 ble det musikkskolen for meg. Jeg hadde undervist trommeelever der siden høsten 1993, men nå ble det musikkundervisning i grunnskolen i tillegg.

Jeg ble i tillegg musikalsk leder for **AlleTidersBand** som består av det vi i dag kaller mennesker med bistandsbehov. Dette er noe av det fineste jeg har jobbet med noensinne og bandet har gjort utrolige fremskritt siden starten.

Vi har til nå spilt inn cd, men det har ikke stått folk i kø for å hjelpe økonomisk. Vi var ute på sponsormarkedet og det innbrakte ca. 3000,- fra handelsstanden i Handels- og Kulturbyen Vadsø.

Vi søkte flere offentlige støtteordninger og instanser og prosjektet er vel i havn.

AlleTidersBand er tilsluttet Landsforbundet Dissimilis og består av Trygve Eliassen – vokal, Ståle Mikarlsen – gitar, Roy Arne Aastrøm – trommer og Jim Larsen – keyboard.

Her er undertegnede musikalsk leder og spiller bass med hendene og trommer med føttene.

Straight from the Heart holdt koken til sensommer 1996. Etter mange slitsomme år på trommekrakken møtte Johansen veggen, og i siste pause under en spilling på Nobile Bar i Vadsø gikk teppet ned.

Jeg bare visste at nå var en lang epoke over for mitt vedkommende. Heldigvis hadde vi ikke flere jobber og jeg oppløste bandet der og da (etter å ha kjempet oss igjennom siste sett).

Etter over 30-tredve- år med rock'n'roll og cowboyliv så godt som hver helg, og i perioder i ukevis, var det nok. Jeg var kommet inn i en ond sirkel der jeg spilte for et stort sett beruset publikum, jeg drakk for mye sjøl, det hadde vært mange opprivende opplevelser de siste årene med flere dødsfall både i nær familie og i vennekretsen, samlivsbrudd m.m.

Det gikk lang tid før jeg klarte å være sammen med folk, gå ut på byen, i det hele tatt være sosial. Jeg trivdes ikke lenger blant folk som drakk og gjemte meg bort rett og slett, slutta å gå ut. Jeg la imidlertid ikke musikken på hylla, jeg hadde lyst til å ”rykke meg opp” en divisjon og søkte mer krevende og seriøse oppgaver.

Det fikk jeg sjansen til da Musikk i Finnmark ved Asbjørn Ruud spurte om jeg, Arnstein og Gunnar var interessert i å være med å danne husorkesteret til den etter hvert så suksessrike **Onsdagsklubben**, og som var et samarbeid med Nobile Bar & Nattklubb i Vadsø og etter hvert Nordpol Kro i Vardø.

Etter at Nobile gikk heden våren 2002 og Hermetikken ble ferdig flyttet klubben til Boksen og ny klubbdag ble fredag. Slike klubber ble etter hvert opprettet i Alta, Hammerfest, Kirkenes og Vardø.

Dette har vært den store livredderen min og samarbeidet har vært utrolig variert og utfordrende. Vi har nok innstudert mellom 900 og 1000 låter med vel over 100 solister i løpet av de årene vi har holdt på.

Mange kjente artister har vi også fått gleden av å jobbe med, Frode Alnæs, Jørn Bøgeberg, Øivind "Elg" Elgenes, Jørn Hoel m/ cubaneren Sergio Gonzales, Kåre Virud, Renè Andersen, Lynni Treekrem, Kristin Berglund.

Alnæs kom også og markerte 5-årsjubileet med en rundtur til klubbene i øst. Det var moro. Vi har også deltatt på Varangerfestivalen 1998.

På Varangerfestivalen 1999 var jeg med **Nora Brockstedt** og et utvidet **Finnmark String Swing**, og vi gjorde flere konserter med henne. Det var veldig moro og hun er jo en flott dame som tross sine vel 80 år er utrolig sprek. Dette er gode minner.

Nye muligheter vokser fram

Gjennom de siste 10 - 12 årene har jeg funnet en nisje i musikkmarkedet der kor, revy, trekkspillklubb m.m. har hatt behov for musikertjenester.

Jeg har vært med på utallige forestillinger med **Vadsø Mannssangforenings** Cabaret-oppsetninger, **Revykameratans** årlige revy, **Vadsø Trekkspillklubbs** musikk-kafeer og distriktsmesterskap der klubben har tatt hjem mange priser.

Jeg har også gjort noen jobber for **OmSåKor** og disse er også veldig interessante oppdrag.

Jeg elsker prosessen med å jobbe frem en forestilling/ konsert og det er utrolig utfordrende og spennende.

Jeg har også de siste årene samarbeidet med byens begravelserbyråer. Det hender at pårørende ønsker en spesiell sang ved begravelsen og da blir jeg ofte kontaktet for å synge den. Noen ganger til eget gitarakkompagnement, eller sammen med organisten og andre.

Dette er svært krevende oppdrag og det er lett å la følelsene ta overhånd om man ikke har en profesjonell holdning til seremonien.

Det er veldig godt å gjøre slike jobber fordi det krever mye av meg selv og det betyr så mye for de pårørende. Det er svært hyggelig å få positive tilbakemeldinger og takk for å ha vært med på å gjøre seremonien spesiell.

Etter hvert har jeg også fått forespørsler om å synge ved andre minneverdige seremonier som borgerlig konfirmasjon o.l.

Jeg har vært styremedlem i Vadsø Jazzklubb/Varangerfestivalen fra 1994 til 2001, og har sittet i programrådet i flere år. Var også med og startet klubben og festivalen i 1981 og 1982.

Jeg syntes det ble litt mye med å sitte i styret og samtidig være freelance-musiker, så jeg trakk meg ut. Ville prøve å utvikle egne prosjekter.

Jeg har også en mening om at en ikke bør sitte for lenge i slike verv, men slippe andre til og la flere få bli kjent med oppgavene. Dette vil bygge opp en bredere kompetanse og et større og mer profesjonelt apparat ved utviklingen av festivalen.

Jeg er jo en som har rimelig god oversikt over det meste når det gjelder utstyr og kulturlivet generelt i Vadsø, og det kan være slitsomt. Mange tror at jeg har svar på det meste innen musikk og underholdning og man blir litt sliten av å være så involvert hele tiden, men det er vel en pris man må betale.

Internasjonalt samarbeid

Jeg hadde som nevnt også lyst til å utvikle egne prosjekter og våren 2000 gikk jeg i gang med å samle musikere fra alle land i Barentsregionen.

Jeg hadde gjennom festivalbesøk og som aktiv i musikermiljøet gjennom mange år blitt kjent med mange musikere, så jeg startet søket etter gode folk fra Sverige, Russland og Finland.

I Skellefteå har jeg en kompis fra den tiden jeg bodde der som tente på ideen og han var med på leken. Så var det å kontakte Murmansk for å få på plass det russiske alibiet og det endte med to musikere derfra. Siste mann på lasset kom fra Rovaniemi og dermed var vi fulltallig og **Barents Blues Laboratory** var en realitet.

Med samarbeid med Vadsø Jazzklubb og støtte fra Barentssekretariatet har vi gjort en masse konserter rundt om de tre årene samarbeidet eksisterte, bl.a. Kalott Jazz & Blues i Torneå/Haparanda, Varangerfestivalen i Vadsø, Ylläs Jazz & Blues utenfor Kittilä, Roots & River Blues i Rovaniemi, RuskaRock i Muonio. Vi har også ved flere anledninger turnert i Finnmark, samt noen strøjobber i Finland og Sverige.

Barents Blues Laboratory besto av Kurt Söderström, Skellefteå Sverige, vokal, gitarer, munnspill, Sergei Philippov, Murmansk Russland, gitar, Jarmo Saitajoki, Rovaniemi Finland, bass, Andrei Saveljev, Murmansk Russland, keyboard, og undertegnede Johansen fra Vadsø, trommer, vokal.

I år 2001 var det 30 år siden **Lurifax** ble startet og jeg jobbet for å få til en jubileumssamling den sommeren. Jeg hadde en ide om at det kunne vært artig å samle alle som har vært med i bandet til en markering her i Vadsø, men det ble ingen enkel oppgave.

Vi fikk i alle fall samlet den siste **Lurifax**-konstellasjonen og gjorde noen konserter i Vadsø.

Det var gøy, men det ble slitsomt etter hvert da det ble mye mer øving enn det vi hadde tenkt oss, med det resultat at Dag mistet stemmen og fikk syngeforbud av legen og måtte hvile istedenfor å dra til Båtsfjord å spille. Han fikk imidlertid god medisin av legen som gjorde at stemmen holdt både fredag og lørdag på Broadway i Vadsø.

Fredagen var den store markeringen der det hele ble filmet og i tillegg overført på storskjerm i andre enden av lokalet. Litt tøft.

Ellers kan det nevnes at noen av oss har holdt på med musikk kontinuerlig mens for andre har tiden stått stille. Vi var sammen i over to uker og det var godt da vi skiltes fordi magemusklene trengte hvile og tørsten var slukket.

Det var en morsom tid og det var rart å se at den interne humoren og gleden fortsatt var tilstede. Vi hadde det moro i to uker og det var godt å kunne le uhemmet og mye av hverandre.

Det ble jo litt fleiping om alderdom og klesstørrelser for et lystig gjeng der noen snart bare kommer inn i sengklærne.

Vi gjorde tre konserter og håpet det skulle bli flere, men tiden har vel rent i fra oss her.

I 2003 startet vi opp et nytt band med gamle musikervenner, **Loose Ends**, - med en forkjærlighet for gamle, gode spilleteknikker, gamle instrumenter og gamle bluesklassikere. Musikk fra vår egen ungdomstid på 60- og 70-tallet med tradisjoner helt tilbake til 20-30-tallet. Vi var noenlunde jevngamle og hadde en musikalsk fortid som gjenspeilet seg i musikken og vi hadde som navnet antydte noen løse tråder for å være fri til å gjøre forskjellige ting, men stort sett gikk det på Blues- og Rock'n'Roll klassikere fra 60-tallet, men vi ville ikke binde oss absolutt.

Det ble etter hvert til at vi begynte å komponere eget stoff som det ble mer og mer av etter hvert. Låtene trillet som erter ut av flere av bandmedlemmene og dette var virkelig det store løftet de årene.

På ferie i Kas i Tyrkia sommeren 2005 ble jeg så inspirert da jeg satt på en blueskafè at jeg skrev en låt til innehaveren. Teksten ble så malt på ei stor sponplate og henger nå på veggen i baren Blues Han Blues i Kas, Tyrkia.

Ordet *Han* betyr noe sånt som veikro. På bluesspråket er det vel *Roadhouse*.

Med i **Loose Ends** var Torstein Fagerli på vokal, gitar og munnsspill, Torfinn Strømsmo på lap-steel, slide- og el.gitar, Frank Mosand, vokal og bass, Arnstein Nielsen gitar, og Trommejohnny på trommer og vokal.

Jeg spilte med **Loose Ends** på Varangerfestivalen flere år på rad, samt Høstfestivalen og Påskefestivalen i Kautokeino, Blues i Vintermørket i Vardø. Vi var også invitert til en reiselivsmesse i Helsinki sammen med mange reiselivsaktører fra Øst-Finnmark der vi fikk spille og profilere musikklivet i Varanger på nordens mest kjente Jazzclub, Storyville, sammen med Oiling Boiling Rhythm & Blues Band. Samme vinter var vi nok en gang i Finland og på Ylläs Jazz Blues.

Ellers deltok vi også på Påskefestivalen i Karasjok og den siste festivalen jeg besøkte med **Loose Ends** på var Alta Soul & Blues.

Med dette endte mitt samarbeid med **Loose Ends** etter, for å si det som det var, en ordløs krangel. Vel, det var vel noen ord som falt litt uheldig etter en del frustrasjoner som utløste en spendt situasjon. Jeg prøvde å rette opp denne situasjonen, men ble møtt med taushet og jeg følte meg satt ut av spill. Bokstavelig talt.

Etter hvert som bandet ikke utviklet seg musikalsk så jeg mer og mer av forskjellene oss i mellom, og for meg virket det slik at ambisjonene var svært høye, men man var ikke opptatt av å jobbe opp kvaliteten hos seg selv på en skikkelig måte. Vi gjorde mange og lange øvinger, men vi hadde nok for ulike ambisjoner til at vi dro lasset sammen.

Det var smertefullt å trekke seg ut av bandet jeg selv hadde startet og oppleve at mine venner bare snudde ryggen til og ikke var villige til å ta en oppklarende diskusjon. Jeg fikk aldri noen forklaring på hva det var som egentlig lå til grunn for dette, men det har vært tungt å ta innover seg i ettertid. At vi *alle* hadde et ansvar for bruddet er utenfor tvil.

Å leve av meg selv og det jeg kan

Det har vært noen strevsomme år med mange slag å kjempe både privat og i arbeidslivet, men jeg står fortsatt oppreist og er stolt over hva jeg har fått til med livet mitt.

Imidlertid har jeg trodd at jeg er privilegert som får lov til å holde på med dette, men jeg har etter hvert innsett at jeg kanskje er en slave av mine egne interesser.

Det som begynte som en brennende interesse og ble til en hobby, har etter hvert blitt til en lidenskap, livsstil og yrke. Men så lenge jeg må holde på med dette for å trives selv, at jeg har noe å gi og ser at det skaper ringvirkninger og trivsel for svært mange andre, da er det verd det. Og det er her man henter energi til å gjøre andre ting som kanskje ikke er like givende som å utøve musikk.

Det har ikke alltid vært like lett å få aksept for den veien jeg har valgt, men jeg har vært sta og har lykkes med å få til å leve av musikken fordi jeg alltid har vært åpen for mangfoldet.

Derigjennom har jeg fått min utdanning i livets skole, eller; *Life University*.

Det å spille i band har aldri vært et akseptert yrkesvalg og det har alltid vært et problem for folk å forstå at det er svært krevende å utøve musikk fra en scene når man har lagt lista høyt etter et helt liv med musikk. Det er litt av en utladning å levere en energifylt konsert.

Å få akseptabelt betalt har også vært utrolig vanskelig, og selv i dag når kultur er et så fokusert og innarbeidet begrep er det vanskelig for oss "gutta på gølv" å få igjen det som det koster å drive med dette. Selv andre kulturaktører har til tider en lei tendens til å skulle underbetale for våre tjenester.

Det som imidlertid er den store drivkraften er den gleden som vi gir hverandre gjennom musikken og samspillet og at publikum setter pris på det vi gjør.

Allsidighet har holdt meg aktiv gjennom alle år og er det jeg faktisk lever av i dag.

Det å kunne hoppe inn i krisesituasjoner på kort varsel er utrolig spennende og utfordrende, noe jeg fikk anledning til å oppleve våren 2005 da jeg fikk en telefon fra Bob Fish i det skotske Rockabillybandet **Johnny & The Roccas**.

Han hadde behov for ny trommis på en liten turne i Øst-Finnmark og spurte om jeg kunne gjøre jobben. Det var ikke anledning til å øve, og jeg hadde ingen mulighet til å høre bandets innspillinger før vi gikk på scenen.

Her var det erfaring, disiplin og øyekontakt som gjaldt og det gikk veldig bra.

Jeg har stadig vært i liknende situasjoner og det er en flott og utfordrende opplevelse hver gang.

Det å komme fra slike situasjoner med hevet hode og stolt kunne konstatere at det lykkes.

Det er vel *det* det handler om i scenekunsten der man gjør små innspill og får lønn umiddelbart i form av applaus og en slags tilfredshet.

Trommejohnny - Musikertjenester

Fra januar 2005 har jeg drevet mitt eget enkeltpersonforetak - *Trommejohnny – Musikertjenester*, - som er basert på min musikkbakgrunn og det jeg har lært meg på livets vei.

Jeg leverte underholdningsinnslag til ulike arrangementer som visesang til eget gitarakkompagnement, - enkeltviser eller helaften, - stemningsfulle improvisasjoner på perkusjon og trommesett.

Jeg var også så heldig å få samarbeide med den samiske artisten og joikeren **Johan A. Andersen** og vi så for oss mange spennende øyeblikk sammen.

Dette var basert på Johans sang/ joik og meg som improviserte og underbygget med stemninger bakom sangene med all mulig krims-krams.

Jeg yter også musikertjenester til kirkelige handlinger som gravfred, konfirmasjon og bryllup m.m.

Siden 1993 var jeg ansatt i kulturskolen i Vadsø og hadde fast deltids stilling, noe som ga meg det økonomiske grunnlaget, resten var basert på frilansing.

I kulturskolen jobbet jeg med trommeelever, samspill med mennesker med særlige behov og var også brukt som musikk lærer i grunnskolen til ulike musikkprosjekter.

Gjennom min jobb i kulturskolen var jeg musikalsk leder i **Alle Tiders Band** som etter hvert utviklet seg til å bli et flott band med stor appell og sjarm. Bandet får fortsatt sin øvingstid gjennom kulturskolen og er tilsluttet Landsforbundet Dissimilis.

Gjennom årene siden starten i 1993 har det vært en rivende utvikling både sosialt og musikalsk og bandet har mottatt flere kulturpriser for sitt virke.

Her kan nevnes fast musikkafè på Vårbrudd under kulturdagene, konserter for Røde Kors' visitortjeneste i Vadsø Kretsfengsel, fast husorkester under fylkeslekene for psykisk utviklingshemmede på Svanvik Folkehøgskole m.m.

Det ble også utgitt en CD og bandet har deltatt på tre av Dissimilisfestivalene i Oslo, samt vært på Saltenfestivalen på Rognan.

I 2004 var bandet på en ukes turnè i Arkhangelsk arrangert av Østkontakten, Nabo i Nord ved Vadsø Menighet.

Her var vi ambassadører for mennesker med særlige behov og vi holdt konserter for studenter, ledere og lærere ved Pomor universitetet og Medisinsk fakultet, samt handikappinstitusjoner og musikkskoler.

De siste årene har gått med til å jobbe med sedvanlige aktiviteter, noe er borte, som onsdags- og fredagsklubbene, men noe nytt er det også kommet.

Jeg giftet meg i 2004 med en dyktig rosemalar som kom fra Telemark som hadde vunnet mange priser fra ulike utstillinger, og hun rosemalte et gammelt Slingerland trommesett som jeg hadde lyst til å pusse opp. Dette ble nå det mest brukte instrumentet mitt.

Etter dette ble jeg interessert i gamle trommer og cymbaler og jeg hadde flere slike oppussingsprosjekter på gang.

Mitt nyeste sett, som var av meget høy kvalitet og noe av det ypperste man kunne få kjøpt, ble byttet i et gammelt Ludwig sett fra 60-tallet som var ganske medtatt. Dette ble også pusset opp og restaurert nesten tilbake til original tilstand. Noe er fra '62, mens noe er fra '64 og '70.

Dette settet bruker jeg mest til litt lavmælte ting mens det noe større Slingerland settet brukes mest til rock og blues.

I tillegg til alt annet var jeg mye brukt som trommeinstruktør i Rajarock, et rock-seminar for band-ungdom i alderen 14 – 18 år fra Russland, Finland, Sverige og Norge.

Disse seminarne var et samarbeid mellom musikkråd, fylkeskommuner og andre musikk- og kultur-relaterte institusjoner i alle deltakerlandene og ble administrert fra Finland.

Rajarock-seminarene ble avholdt i grensekommunene i alle deltakerlandene.

Jeg var instruktør her fem ganger siden 1993 og det er hyggelig å få lov til å lære bort noe av det jeg har tilegnet meg gjennom livet både når det gjelder selve instrumentet trommesett, og hvordan man spiller, stemmer, og vedlikeholder.

I kulturskolen besto jobben i å lære opp barn som er totalt nybegynnere, mens jeg på Rajarock var instruktør for ungdom med en del spilletrening og som kunne mye fra før. Dette gir muligheter til å bruke mer av bredden i meg og det er både krevende og lærerikt.

Etter snart 50-år med musikk, og da som trommeslager primært har jeg jo måtte finne meg en ny hobby. Denne hobbyen utviklet seg parallelt med den musikalske utviklingen og har i grunnen mange fellestrekk. Begge har blitt en del av min natur og er noe jeg ikke kunne trives uten. Om en i kokekunsten overdriver bruken av ingredienser vil retten bli spolert, sånn er det med musikken også. Ordtaket -"less is more"- gjelder i høyeste grad også på kjøkkenet, for på kjøkkenet har jeg min andre arena der jeg får utfolde meg med egne improvisasjoner og mer tradisjonell mat. Hverdagsmat med tradisjoner og smakrike retter fra fjerne himmelstrøk. Hos oss er det ikke posesupper og ferdig mat som gjelder, men sunn og næringsrik kost laget fra grunnen, alle dager i uken.

Dette kan kanskje i musikken sammenlignes med det å bruke playback og det å spille selv. Med egen båt hadde en tilgang til det rike fisket på Kibygrunnen hele sommeren og fryseren ble velfylt hvert år og fiskemat ble produsert i flere former utover vinteren. Jeg dyrket egen potet og hadde bær og sopp i marka, rett utenfor stuedøra.

Det blir mye god mat av slikt og man spiser riktig, men for mye, noe som til tider viser seg å være vanskelig å kontrollere. Men man jobber alltid med saken...

Jeg levde det gode liv og i august 2003 ble jeg bestefar da min datter Ida fødte lille Håvard Mode. En flott og blid liten krabat som dessverre bor så altfor langt unna.

Med et for tett program er det ikke så ofte vi ses og det savner jeg veldig. Med barnebarn, som med egne barn, er det sårt å ikke ha den daglige nærkontakten, men man har lært seg å leve med det på et vis. Da blir det i alle fall kvalitetstid de gangen vi er sammen.

...og hva ble det til?

I løpet av min tid i musikkmiljøet har jo retningene tatt stadig nye veier og spesielt fra begynnelsen av 90-tallet har det blitt mer interesse for å jobbe med større konsertprosjekter. Først egne produksjoner med Minnekonserten for Ronald i 1994, og året etter, Panorama-prosjektet sammen med Ivar Thomassen.

I samme tidsrom jobbet jeg på kulturkontoret der jeg hadde ansvar for ungdomsmiljøet gjennom Ungdommens Kulturmonstring og der igjennom musikkverkstedet på Valhall.

Takket være flott innstilling fra mine samarbeidspartnere i bl.a. **Straight from the Heart**, i musikkmiljøet for øvrig, og på kulturkontoret fikk vi gjort mange meningsfulle, men tidkrevende produksjoner.

Jeg ble etter hvert en person man gjerne assosierte med dette miljøet og gjennom mine verv i Vadsø Jazzklubb og Varangerfestivalen var jeg ungdommens alibi.

Dette resulterte i et samarbeid med mange unge talenter som jeg har hatt gleden av å se vokse til og bli dyktige utøvere, og noen fikk musikken som yrke.

Vi gjorde det mulig for unge talenter å være en del av det voksne musikkmiljøet gjennom å gå gradene og hjelpe til med rigging av instrumenter og scener og de fikk gleden av å være tilstede på konserter med lokale og tilreisende musikere i mange sjangere og de sugde til seg kunnskap som de fikk som ballast da de senere reiste ut i verden for å bli voksne, selvstendige mennesker. Det falt seg egentlig naturlig at jeg mer og mer ble lærer i kulturskolen og jobbet i perioder som musikk lærer i grunnskolen med samtlige ungdomsskoleelever i Vadsø kommune.

Fra tidlig på 90-tallet har jeg fått jobbe med årlige konsertproduksjoner sammen med både mannskor, blandakor, trekkspillklubb og revy, og jeg elsker prosessen med å jobbe fram ei forestilling sammen med trivelige folk.

Til tider kunne det være svært hektisk og jeg hadde mange ganger tenkt at jeg burde trappe ned når savnet etter barn og barnebarn ble for stort og jeg ikke så noen lysning i kalenderen der det kunne passe og reise på besøk. Men så er det jo denne lukta av sagmugg da.

Jeg ble aldri den typiske bandmusiker ettersom jeg alltid har sett og brukt muligheten til å se tingene i et større perspektiv, og musikk har vært musikk uansett hvilken sjanger den har tilhørt. Derfor har jeg opp gjennom årene sugd inn mye god erfaring og lærdom som jeg nå kan nyte gjennom mine nåværende aktiviteter og min frilansvirksomhet der også sangen og visene står sentralt.

Av min tid på *Life University* har jeg også fått inspirasjon til å komponere musikk selv, og jeg har foruten å komponere noen blues og Rock'n'Roll låter, også etter hvert satt musikk til dikt der målet er å en dag få gi ut en egen cd med mine egne melodier til gode dikt.

Dette er kanskje en naturlig utvikling av den prosessen livet er og det er rett og slett deilig å stadig se nye retninger og konstatere at man lykkes.

Jeg er veldig takknemlig for at jeg kan leve av hva jeg selv er blitt og det gir meg en utrolig livskvalitet og glede.

Jeg forsøker så godt jeg kan å være ydmyk i forhold til min situasjon, men jeg er også blitt mer stolt og vet hva jeg vil og kan. Allikevel ser jeg som nevnt at det hver dag er noe nytt å lære og utforske.

Videre er det vel stadig nye oppgaver som venter og jeg tar det som det kommer. Det har gjennom tidene vært mange tomme stoler, men det er ikke noe som gleder et musikerhjerter mer enn at alle setene er utsolgt, noe jeg også til *de* grader har fått oppleve.

Etter bruddet med **Loose Ends** roet livet seg ned noe, men det hender stadig nye ting.

I oktober 2006 var jeg med **Kåre Virud Band** til Dark Season Blues Spitsbergen 2006 som vikar for Tore Wildhauer. Dette er verdens nordligste bluesfestival og blir arrangert av Longyearbyen Bluesklubb.

I likhet med **Johnny & The Roccas** ble det ingen tid til gjennomkjøring av repertoaret før konsert, men jeg var godt forberedt og kjente låtene fra før så det gikk bra også denne gangen.

Jeg spilte med Kåre tidligere i 2002 på en turne i Finnmark og det var særdeles hyggelig at han husket meg og ringte midt i en noe turbulent tid etter bruddet i **Loose Ends**.

Det var oppløftende å kjenne at man fortsatt var ettertraktet som musiker og etter Svalbard turen har jeg nå en fast vikaravtale med Kåre og bandet hans. Det er en stor ære, for Kåre er ingen hvem-som-helst innenfor norsk blues. Han er en levende legende og den eneste som fikser å synge blues på utelukkende norsk. Han samarbeider mye med folk som Lars Saabye Christensen i prosjektet Norsk Utflukt, i tillegg til Jan Erik Wold.

Kåre Virud Band mottok Spellemannsprisen i bluesklassen i 2005 for albumet "Ild og Vann".

På denne hyggelige turen traff jeg mange og ble kjent med flotte folk fra bluesmiljøet bl.a. på Notodden, Østlandet og Norge for øvrig og jeg føler at jeg fikk markedsført meg selv på en god måte, noe jeg håper kan komme til nytte senere.

Å bli satt pris på

Livet består av mange overraskelser, både hyggelige og noen ikke så hyggelige. En veldig hyggelig overraskelse fikk jeg under kulturdagene i Vadsø i 2006.

Jeg ble tildelt **Vadsø kommunes kulturpris 2006** for min lange og tro tjeneste i musikkens og kulturens tegn!

Jeg har vel tenkt tanken noen ganger, etter at folk har sagt de hadde foreslått meg som kandidat, at det kunne være en viss fare for det, men da jeg fikk beskjeden om at valget hadde falt på meg denne gangen ble jeg veldig glad og rørt, og ikke minst, overrasket. Dette var stort!

Å møte opp for et fullsatt Vårbrudd der det hele på en måte begynte, for å hedres og få kulturprisen var nesten for mye av det gode. Ordfører Hauk Johnsen holdt en lang og rørende tale og det kjennes veldig godt å ha fått en slik heder av både ordfører, kommune og hele byen. Denne skal jeg leve lenge på. Tusen takk!

Det ingen i Vadsø var klar over da jeg mottok kulturprisen var at jeg allerede hadde bestemt meg for å flytte fra byen. Eller var det kanskje en fugl som hadde kvitret og at det kanskje lå til grunn for tidspunktet for tildelingen, hva vet jeg?

Imidlertid, våren 2007 ble en spennende tid da jeg hadde søkt på jobber i Telemark og jeg begynte å få tilbakemeldinger. Både fra kulturskolemiljøet og musikkmiljøet ble jeg møtt med interesse. Dette var svært hyggelig og etter hvert som vi nærmet oss sommeren ble ting mer og mer avklart og jeg søkte om et års permisjon fra Vadsø kulturskole.

Jeg fikk jobb i både Tokke og Kviteseid kommuner og husjakten startet. Med svært god hjelp av mine overordnede falt tingene på plass og den 12. juni 2007 forlot jeg Vadsø og Finnmark. Da hadde jeg jobb som trommelærer i tre kommuner i Vest-Telemark.

Den 13. mai 2007 kom barnebarn nummer to, en flott liten kar som har fått navnet Sondre. Etter besøk hos barn og barnebarn på veien sørover ble jeg bosatt i Telemark den 1. juli.

Allerede etter to uker var jeg aktiv i musikkmiljøet og var med på en jamsession i Kviteseid der jeg traff mange flotte musikere.

Etter hvert gikk sommeren og ting gikk slag i slag med skolestart og gradvis økende interesse fra musikkmiljøet i distriktet. Jeg drev aktivt selv og søkte musikerjobber på internett og var og prøvespilte med en rekke musikere på Østlandet.

Etter hvert fikk jeg en forespørsel fra min kollega i Tokke kulturskole, Tom Bråthen, om jeg var interessert i å være med i **Bråthen Lande Band**.

Dette takket jeg med glede ja til og jeg har spilt med Tom og bandet ved flere anledninger gjennom vinteren. Repertoaret er basert på country/roots og 60- og 70-tallsklassikere, noe som danner en fin helhet.

Bandet er stasjonert på Rjukan og består av Tom Bråthen på vokal og gitar, Toms sønn Thomas Bråthen på vokal og gitar, Olle Johnny Lande på vokal og bass, og meg da, på trommer og vokal. Dette er dyktige og rutinerne folk som har levd med musikken i hele sitt liv og de er litt av noen personligheter.

Tom er jo en anerkjent country/roots artist som har gitt ut en rekke plater, både norsk- og engelskspråklig. Mange av dem innspilt i toppstudioer i Nashville med musikere i verdensklasse. En veldig flott musiker.

Olle er en gammel ringrev som hadde flere hits allerede tidlig på 70-tallet med band som Zodiacs, Eddy Zoltans m.fl. Om noen husker låten "Vardøger" så var det Olle som sang den. Andre kjente låter er for eksempel "Reis vekk frå byen, Knut", og "Spelemann". Språket her er nynorsk.

Olle holder for tiden på med nyinnspillinger av noen av de gamle låtene fra 70-tallet og jeg er med som trommis på disse innspillingene.

Produsent her er Olles sønn, Jørn Lande, som i dag er en verdenskjent heavyrock-vokalist som stadig samarbeider med størrelser som Jon Lord og Ken Hensley.

Thomas er yngstemann, men en fremadstormende gitarist med det rette glimtet i øyet. Thomas har en del studiprojekter på gang og det skal bli spennende å se hva som kommer ut av det. Thomas er vårt rockealibi.

Ut på høsten var jeg og besøkte noen av mine gamle musikkvenner fra Vadsø som er bosatt på Østlandet. Disse karene har funnet tilbake til musikken og spiller sammen fra tid til annen under det gamle bandnavnet **Lurifax**. De skulle opp til Vadsø for å spille til dans under den årlige krabbefestivalen i oktober.

Jeg hadde vært i Oslo og prøvespilt med et bluesband og bestemte meg for å hilse på siden det var lenge siden vi hadde sett hverandre. De hadde øvingshelg og jeg traff dem i øvingslokalet på Gardermoen.

Etter ca. to timer hadde de bestilt flybillett til meg også og jeg ble med som co-vokalist.

Jeg hadde noen egne solonummer også og spilte litt akustisk gitar og vi hadde stor suksess på Vadsø samfunnshus og på Tana hotell.

Med i denne utgaven av Lurifax var: Dag Basma på vokal, Odd Hoika på gitar, Åke Eriksen gitar/keyboard, "Uri" Per Henriksen på bass, Bjørn Johnsen trommer og meg på vokal/ak.gitar. I tillegg var Arne Walter Halto med som gjest på gitar. Det var skikkelig moro.

Samme høst fikk jeg en forespørsel om å være trommeinstruktør på et korpsseminar som ble arrangert i Kviteseid. Der fikk jeg hånd om 20 ivrige barn og unge slagverkere og vi jobbet inn, og fremførte min egen ide som består i å formidle en naturreise via perkusjonsinstrumenter og CD med naturlyder som kontentum. Samtidig brukte jeg samiske sanger fra Varanger med **Johan A. Andersen** i bunnen for å simulere min tilhørighet til regionen. Veldig moro og spennende.

I løpet av vinteren ble sivil status endret til separert og jeg flyttet fra Kviteseid til Høydalsmo der jeg bor i dag. Jeg har funnet meg to nye samboere og ellers funnet meg godt til rette her og jeg trives godt i ei bygd med godt miljø og samhold.

Musikalsk har det også skjedd en del positive ting da jeg har vært og prøvespilt med mange musikere og band før jeg fant musikere med mitt eget ambisjonsnivå.

Gjennom å møte mange musikere utvider man nettverket sitt og gjennom å prøvespille finner man ut hva de legger i det de driver med, og det er mange innfallsvinkler til musikken.

Noen har det som hobby, mens andre har et mer ambisiøst forhold til dette. Selv har jeg kommet dit at jeg vet at hjulet er oppfunnet og at en da ikke trenger å finne det opp på nytt, for å si det sånn.

Jeg har også fått bruke meg mer som trubadur og har hatt en del oppdrag på møter, konferanser og konserter. Veldig hyggelig å få brukt den delen av meg også.

Det er viktig å bli kjent med og spille med musikere i nærmiljøet, og utover denne våren har jeg hatt samarbeid og vikaroppdrag med en rekke band her i Vest-Telemark med alt fra rene countryband til tradjazz og blues.

Boogie Cats som spiller mer country og rockabilly-basert musikk, **Bjåen Band** som var mer basert på blues, **Bryggebandet** som spiller tradjazz, **Blue Fingers** som baserer sitt repertoar på mer soul og rhythm & blues, for å nevne noen.

Jeg har også vært en del i Lillehammer der jeg har et samarbeid med en særdeles dyktig bassist, **Geir Aage Vollan**.

Vi har hatt noen jobber sammen med den amerikanske blues-rockartisten **Mason Ruffner**.

Mason bor i Gøteborg og reiser rundt i både Norge og Sverige og vi satset på videre samarbeid utover høsten og vinteren, men på grunn av sykdom ble planene dessverre skrinlagt.

Mason har spilt med mange storheter som Bob Dylan og Santana, for å nevne noen. Han er en anerkjent artist og har gitt ut en rekke plater og videoer med eget materiale.

I **Mason Ruffner Band** var vi: Mason Ruffner, gitar/ vokal, Geir Aage Vollan, bass, og Johnny Johansen, trommer.

Musikkstilen er Masons egen sound og stil. Noe han kjører hardt på er at vi skal følge hans retningslinjer, men likevel ha med masse musikalsk frihet og energi i hans røffe bluesrockstil. Geir og jeg hadde en tid også søkt etter andre etablerte artister og vi hadde kontakt med flere, både norske og utenlandske. Vi utgjorde et godt team.

I kulturskolene jeg jobber i har det gått bra med nye arbeidsforhold og nye kolleger. Jeg har blitt veldig godt mottatt i Vest-Telemark og jeg trives svært bra.

Det er både rart og positivt å bli sett på med nye øyne og det er inspirerende å jobbe i nye miljøer, og ikke minst å få hyggelige tilbakemeldinger.

Jeg er fast ansatt i både Kviteseid- og Tokke kommune, og Kviteseid solgte meg videre til Nissedal kommune fra 2007 til ut 2008.

Det blir en hel del kjøring og både jeg og bilen har fått prøvd oss skikkelig på Telemarksveiene.

På høsten 2008 fikk jeg kontakt med Porsgrunnsbandet **Congo Square Band** som spiller roots og bluesmusikk og jeg samarbeidet med dette gjengen over vinteren.

Dette var et typisk hobbyband med hyggelige karer som spiller bra. Det ble ikke så mange jobber som jeg hadde håpet på og honoraret var helt utenfor hva man kan akseptere.

Det var til tider slik at jeg nesten betalte for å få spille, - for spille, det må jeg bare.

Jeg er et nytt navn i miljøet her nede og må kanskje akseptere at jeg må starte fra null igjen i et nytt marked. Man må også tenke på at man får vist seg frem og markedsført seg, og det kan igjen føre til bedre jobber.

Med i **Congo Square Band** var; Arve Kårstein, vokal og gitar, Tommy Nikolaisen, bass, Lasse Christensen, vokal og gitar, Endre Christiansen, tangenter og Johnny Johansen, trommer og vokal.

Det er, som jeg har nevnt tidligere, utrolig vanskelig å få aksept for at man utfører en jobb når man er hyret til å spille og underholde et publikum. Mye mer her sørpå enn i Finnmark, men så er vel konkurransen her nede mye større også. Det finnes mange flinke musikere.

Det som likevel er det aller største problemet er jo at det finnes band og musikere som aksepterer disse forholdene og ikke ser at pub-eiere for eksempel lokker med musikk for å få mange gjester og øker omsetningen, men musikerne skal liksom ikke ha noe igjen for at de jobber timevis med dette på hel- og natterstid. Ingen tenker heller på all den tiden som går med til reising og alle utgiftene som følger med det å bygge opp et repertoar.

Mitt forhold med **Congo Square Band** opphørte sommeren 2009 da jeg ikke kunne prioritere dårlig betalte spillejobber fremfor ferie. Vi følte alle at det ikke var riktig å fortsette dette samarbeidet og vi ble enige om at våre veier skiltes.

Av andre ting som hendte vinteren 2009 var at jeg fikk et tilbud fra **Dissimilis Kurs- og Kompetansesenter** i Bærum om å være rytmeinstruktør for band og rytmegrupper. Det var veldig hyggelig og en ære å få lov til å være en del av dette fantastiske miljøet.

For å få dette til måtte jeg søke permisjon fra en del av min stilling i Kviteseid kommune og jeg kjørte da ukentlig inn til Bærum og **Dissimilissenteret** der jeg jobbet i to dager. DKK betalte for overnatting mens jeg selv måtte stå for reiseutgiftene.

Dette var en fantastisk flott jobb og jeg fikk virkelig god kontakt med både elever, foreldre, kollegaer og ledelse.

Det kostet imidlertid mye på mange vis å ha en så lang vei til og fra jobben så jeg måtte dessverre, med svært tungt hjerte, takke for meg etter å ha hatt et fantastisk vårsemester sammen med fantastiske mennesker.

Da jeg på Dissimilisfestivalen i juni 2009 satt i orkesteret til storsatsingen ”Jenny- en annerledes opera” inne i borggården på Oscarsborg festning var det nesten så jeg måtte klype meg i armen for å tro at dette var virkelig.

Dette gjorde det ikke enklere å måtte velge bort denne delen av min jobb, men jeg var bare nødt til å tenke økonomisk, dessverre. Den geografiske avstanden ble for lang, selv om den menneskelige avstanden nærmest var usynlig.

I egen familie kom barnebarn nummer tre den 29. januar, lille Thyra Karine. Familien vokser og jeg plages nok mer og mer av at vi bor så langt unna hverandre. Men sånn er nå livet og for øyeblikket ikke noe å gjøre med.

Underveis denne vinteren hadde jeg også noen sporadiske jobber med **Bråthen Lande Band** og det ble noen trubaduroppdrag i forbindelse med konferanser og møter.

Sammen med dette bandet var jeg engasjert i studio i forbindelse med **Olle Johnny Landes** cd-prosjekt der vi var i **Kamerina kulturverksted** i Hovin, litt nord for Notodden og spilte inn fem av Olles låter.

Mye interessant skjedde imidlertid innenfor kulturskolejobben, og sammen med **Tom Bråthen** har jeg vært med å skape nytt liv i bygdene med instrument- og bandinstruksjon for de unge.

Det har også vært en del interessante freelancejobber i nærmiljøet både sammen med musikkprosjekter i ungdomstrinnet ved Tokke skole og øvrig musikkmiljø.

Våren 2009 var jeg også med på en flott Beatleskonsert sammen med Tokke songlag i kulturhuset på Dalen.

Det er også moro å tenke tilbake på at jeg har vært med å åpne to kulturhus i distriktet siden jeg kom til Telemark i 2007.

Det rare er at jeg ikke savner Vadsø og mitt gamle miljø så det er vel et tilbakelagt kapittel i livet. Jeg synes å trives på bygdene i Vest-Telemark her jeg lever et rolig og fint liv.

Høsten 2009 ble en rolig periode med tanke på utøvende virksomhet, men jeg hadde en del konserter i kulturskolesammenheng.

Var også med på noen studioinnspillinger som til nå ikke har blitt ferdigstilt, men nye erfaringer har man fått, og det er jo et pluss.

Fikk også prøvd meg som lydmann for 50-årsjubileet for Høydalsmo skole og korpsets revyoppsetning. Enkle oppdrag, men moro å få være med på.

Hadde også noen sporadiske trubaduroppdrag på møter og konferanser.

Jula dette året ble imidlertid mer aktivt da jeg gjorde noen trommejobber sammen med **Tom Bråthen** igjen. Først med **Bråthen Lande Band** i Høydalsmo, før det ble det en fantastisk konsert på **Huset Pub** på Rjukan sammen med Toms gamle band **Phoenix**.

Dette var en minnekveld for trommeslageren i Phoenix, Harry Bjørn Bystrøm fra Rjukan.

Harry Bjørn døde tidligere det året etter lang tids sykdom og jeg hadde fått den ærefulle oppgaven å traktere trommene på denne konserten!

Konserten ble holdt på Huset pub på Rjukan og dette ble en Phoenix kveld med låter som bandet spilte sammen med Harry Bjørn på 60- og 70-tallet.

Eks. Joe Cocker, Three Dog Night, Creedence, Beatles og en del akustisk folk/country.

Besetning denne kvelden var: Tom Bråthen - vokal/gitar, Helge Ellingsen - bass/vokal, Arild Kittilsen - gitar/vokal, Øistein Haugan - tangenter/vokal, og Johnny Johansen - trommer/perkusjon.

Dette var kremmusikere på høyt nivå og jeg må få nevne at det var en drøm å spille med en av landets fremste bassister, Helge Ellingsen, som kom nesten direkte fra førjulsturne med Rein Aleksander og Bettan Andreassen. Når vi i tillegg hadde et fantastisk publikum og vertskap med oss ble det en særdeles minneverdig kveld.

Etter å ha passert årsskiftet ble jeg kontaktet av min kollega i Kviteseid kulturskole, **Jan Gunnar Haugen** som var interessert i et trubadur-samarbeid med meg. Kort tid etter fikk vi forespørsel om å være med å bidra på en solidaritetskonsert som gikk av stabelen i flerbrukshuset i Treungen for det katastroferammede Haiti.

Jan & Johnny gjorde sammen med mange andre innslag dette til en musikkdugnad som i konkurranse med andre arrangement trakk mange publikummere.

Kort tid etter kom det en forespørsel fra Rjukan med samme formål, men der spilte jeg sammen med både et forsterket **Bråthen Lande Band** og **Phoenix**.

Dette var min andre konsert for Haiti og konsertsted var Rjukanhuset.

Disse konsertene innbrakte ca. 160 000 kroner, og jeg synes det er veldig godt å få lov til å være med å bidra på slike innsamlinger.

Jan & Johnny gjorde noen konserter sammen dette vårhalvåret, men Jan har ikke like stor kapasitet som jeg så jeg har etter hvert gått mine egne veier og utviklet mitt eget trubadurrepertoar som jeg har fått god respons på.

Jan og jeg spiller fortsatt sammen, men når han kan og har anledning.

Jeg gjorde også noen trommejobber sammen med **Bråthen Lande Band** på forsommeren her i Vest-Telemark.

Siden sensommeren 2009 har jeg vært delaktig i et spennende musikkprosjekt med base i Oslo der den svenske visekunstneren og komponisten **Marcus Roos** har brukt vinteren og våren 2009/10 på å samle de rette folkene til hans fremtidige gruppe som han har kalt **Marcus Roos & Vemmet**.

Dette er ei gruppe med musikere og sangere fra både Sverige, Finland og Norge som baserer seg på Marcus' eget materiale i tekst og musikk som vi fra høsten 2010 skal samkjøre og arrangere med ganske høye mål.

Dette blir spennende og musikalsk ligger vi i området vise, country. Noen nevner jazz, men da kanskje med små fragmenter fra swingen.

Med her er; Marcus Roos - kapellmester, vokal, ukulele, Helge Tyrholm - bass, Johan Olin - gitar, dobro, banjo, Andreas Nilsen – vokal, Elisabeth Risøy – vokal, Johnny Johansen – trommer, perkusjon

Trubadur Johnny Johansen

Det har vært til dels langt mellom mulighetene for å spille trommer og savnet etter å opptre ble etter hvert så stort at jeg bestemte meg for å satse på å videreutvikle meg som trubadur. Dette har jeg jo drevet med i en årrekke, men i mindre målestokk og da med små og korte konsertinnslag for gravferd, møter og konferanser og lignende. Nå skulle jeg utvide repertoaret til å passe inn en

helaften på de fleste arenaer, noe jeg er godt fornøyd med å ha fått til. Denne prosessen tar aldri slutt så det dukker stadig opp nye ting på repertoaret.

Jeg var veldig heldig og fikk mye jobb som trubadur sommeren 2010.

I tillegg til noen enkeltjobber jeg allerede hadde booket fikk jeg fast spilling på Dalen Bryggjekafè, tre dager i uka gjennom hele sommeren.

Gjester som kom opp Telemarkskanalen med Viktoria eller Henrik Ibsen, egen båt, eller med bil var hjertelig velkommen innom onsdager, fredager og lørdager.

Mitt arbeidsmotto; "Fra Evert Taube til Uriah Heep" kom absolutt til sin rett her og jeg hadde en veldig trivelig sommer der jeg virkelig fikk jobbet meg inn som trubadur og underholder.

Jeg har også underholdt på "Familiedag" på Vest-Telemark museum i Eidsborg, sang og spill på mini-utefestival på Tollehommen i Høydalsmo, bryllup, bursdager og lignende.

Det ser nå ut til at jeg med tiden kommer til å jobbe mye som trubadur og det passer meg i grunnen veldig bra. Jeg har godt betalte jobber og jeg er i ferd med å booke høsten og vinteren. Jeg satser på å være en allsidig trubadur på landsbasis så får trommejobbene komme når de kommer og når det passer.

Historien er skrevet til nå, men vil nok fortsette å utvikle seg etter som tiden går.

Jeg driver stadig med nettverksbygging og det blir spennende å se hva som skjer i fremtiden.

Takk for oppmerksomheten!

.